

מה במעטפה?

בז' מרחשון לפני 16 שנים, בשנת תשמ"ו, סיפר הרבי אשר בין המכתבים שקיבל לאחרונה "נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו "שלא נדע" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקיבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק"...

השאלה היחידה שמנקרת בראש היא, מדוע אנשים שנבהלים כל כך מחומר לבן, שלכל היותר גורם למחלה לא קטלנית שתורפתה ידועה ובדוקה, אדישים לחלוטין לסכנות האיומות שאורבות להם לא במעטפות, אלא במצבורי הנשק האדירים המקיפים כעת את תושבי אה"ק, ביד ה"רשות הפלסטינית", מהרה תכלה אכ"ר.

ושאלה חשובה יותר – האם בהלת האנתראקס לא נועדה בעצם כדי להדליק לנו את הנורה ולהזכיר: אנשים בריאים בנפשם מגלים רתיעה מול סכנות. ניתן, אפשר והכרחי להסביר לאנשים את הסכנה הגלומה ב"תהליך" מכל סוג שהוא עם מרצחים שפלים. לא צריך לחכות שתישפך אבקה לבנה, אפשר להקדים רפואה למכה.

אז איך זה הולך עם מכתבים שבהם בשורת הגאולה? נכון, זה קצת קשה. נמצאים בתקופה מבולבלת ומרובת סתירות. לא קל לזעוק בקול גדול את המחאה האדירה נגד מהלכי הממשלה, ובאותה נשימה להכריז בקול גדול את בשורת התקווה והבטחון בגאולה הקרובה. אבל זהו צו השעה, ולחסידיים ניתנו הכוחות למלא אותו.

אז במקום **אבקה** לבנה ניקח קצת "וווייסע" נוזלי – וקדימה לעבודה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

את הרחוב חסמו ניידות משטרה מהבהבות. ניידות כיבוי אש הגיעו מכמה כיוונים. אנשים עם סרבלים לבנים ומסכות אבי"כ התעסקו עם ניילונים וחומרי ניטרול. הבניין הענק פונה מיושביו, אנשים נשלחו לבדיקות דם בהולות, ההיסטריה הרימה ראש וחגגה בראש כל חוצות.

ובמרחק מה שם, ישב המטרולל שהכניס פודרה למעטפה, והתפוצץ מצחוק. הוא בטח לא החמיץ את ההזדמנות להגיע לאיזור ולהביט על הבלאגן.

ככה זה היום. קמפוצ' טאלק, אבקת אפיה, סוכר ונילון, סיד גולמי, או כל חומר לבן דק אחר, יכול להוציא משלוותם את כוחות הבטחון ההצלה הכיבוי והשיטור, הניטור החיטוי הריפוי ואיכות הסביבה. הנמענים יוצאים מבוהלים ודחופים, והעיר שושן נבוכה. והכל, כמו שאמרנו, בגלל משועמם אחד, או כמה, שמחליטים לשגע את העולם.

אלא שעבורנו כל הסיפור הזה לא חדש. בז' מרחשון לפני 16 שנים, בשנת תשמ"ו, סיפר הרבי אשר בין המכתבים שקיבל לאחרונה "נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו "שלא נדע" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"יכבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקיבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק"...

את המשך השיחה ראיתם בוודאי בקונטרס "יחי המלך" של השבוע שעבר. הרבי כמובן ענה לה שתסיח דעתה מכל העניין ותקד את המכתב. אלא שכאן ראה הרבי הזדמנות לזום מבצע דומה – משלוח של עשרה מכתבים בהם יובאו דברי גדולי ישראל אודות הציפיה לגאולה.

בקיצור: לא צריך אבקה לבנה. אפשר, מתוך השפע האדיר של העלונים שיצאו מאז ועד עתה, לנסות ולהגיע "רק" לעשרה יהודים. בדוק ומנוסה שתמיד יש לכך תוצאות. תמיד מישהו יתעניין בעקבות כך. תמיד השרשרת תמשך באיזה שהוא אופן. ברית כרותה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם.